

“Els concerts ens connecten a la vida real”

Els lleidatans EnVers dediquen el seu primer disc, ‘Com la veu de l’aigua’, al poeta Màrius Torres, del qual es commemora el centenari del naixement. La veu (Emília Rovira) i els dos guitarristes (Miquel Abella i José Ramón Madrid) en parlen.

Els integrants d’EnVers són joves estudiants de música entre 20 i 24 anys, però gosen musicalitzar Màrius Torres –tot un símbol poètic de ponent–, sense por ni complexos. No els en fa desdir que Lluís Llach posara música a *Cançó a Mahalta*. Comencen de nou. Emília Rovira (Alpicat, Segrià) hi posa la veu; Marc Magrí (Alfarràs, Segrià) toca el piano; José Ramón Madrid (Lleida, Segrià), guitarres i baix; i Miquel Abella (Alpicat), més guitarres.

Els mesos vinents els podrem veure fent concerts a Alpicat, el 30 de juliol, i a Lleida, l’1 d’octubre.

—Per què Màrius Torres?

—EMÍLIA ROVIRA: El disc és un encàrrec que l’Institut d’Estudis Ilerdencs va fer al nostre productor, Josep Ramon Jové, de Quadrant Records, perquè un grup de Lleida fes un disc amb poemes de Màrius Torres, per commemorar el primer centenari del naixement d’aquest poeta. Nosaltres, prèviament, ja havíem musicalitzat Màrius Torres i Jové ens va oferir aquesta oportunitat.

—Quan fa que toqueu tots quatre?

—E. ROVIRA: Des de final del 2008. Aquest és el primer disc.

—JOSÉ RAMÓN MADRID: Vam guanyar un premi local de música que ens va permetre d’enregistrar un poema de Màrius Torres, que també és en aquest disc, “Així un núvol es fon i deixa el cel més blau”. Però l’hem tornat a enregistrar perquè tingués més coherència amb la resta del disc.

—E. ROVIRA: També havíem musicalitzat poemes de més autors, com ara Pere Rovira o Joan Margarit. En aquest *Com la veu de l’aigua* ens hi vam posar a treballar fa un any, a començament d’estiu, i el vam enregistrar a final d’any.

—Sempre treballeu musicant poemes?

—MIQUEL ABELLA: Sí, la idea del grup és lligar la música i la poesia, que són dues arts que tampoc no van tan separades –històricament, han anat molt temps juntes. Així mirem d’apropar la poesia a la gent que escolta música però no sol llegir-ne i, a l’inrevés, acostem la música a aquells que llegeixen però no són consumidors de música.

—Estudieu filologia?

—E. ROVIRA: No. Tots tres fem estudis superiors de música: piano, guitarra...

—Tots signeu com a autors d’una cançó o una altra. Tots us arrisqueu a musicar, doncs?

—E. ROVIRA: Sí. L’esquelet de cada cançó és fet per algú de nosaltres i a l’hora dels assajos, entre tots en fem els arranjaments. Tots aportem idees a la cançó i tots quatre aportem alguna cosa a totes les cançons, finalment.

—I tots quatre feu servir el mateix sistema per musicar un poema?

—J. R. MADRID: Hi ha qui diu que abans apareix la música i després la lletra. En aquest cas, com que la lletra ja hi és, és diferent. Jo, personalment, em poso davant del poema fins que alguna frase em provoca una harmonia, una posició d’acords que m’agradi.

—M. ABELLA: Depèn. De vegades tens una idea musical i mires a veure quin poema hi quadra més...

—E. ROVIRA: ... a quin poema hi queda més bé, sí.

—M. ABELLA: Unes altres vegades llegeixes un poema, t’agrada especialment i t’esforces per musicar-lo.

—E. ROVIRA: Si toques un instrument –a mi em passa amb el piano–, entres en el poema i és l’instrument mateix que t’ajuda i t’inspira: llavors et poses a cantar, surten uns acords i tot va molt lligat. Com que sóc la cantant, procuro fer-ho alhora. Quan surt així...

—És més fluid?

—E. ROVIRA: Sí. Hi ha cançons que no. De fet, les que al final queden són les que han sorgit amb més fluïdesa. Les altres no acaben de fer el pes. Quan vols fer-ne una, t’hi passes dies i ho proves mil vegades vol dir que aquella no havia de sortir.

—Feu “Cançó a Mahalta”, que ja havia fet Lluís Llach. No us va semblar arriscat?

—E. ROVIRA: A mi m’agrada molt la de Lluís Llach, però volia fer una versió que accentués una mica el contingut tràgic que hi ha dins el poema. És un poema d’un amor molt tens: parla de Mahalta, que està malalta, però tots dos estan ingressats, no es poden acostar, no poden estar junts i ell es va morint. Quan diu que “no podem acostar les nostres vides calmes/ entre els dos hi ha una terra de xiprers i de palmes...”, jo volia destacar aquesta tensió i per això vaig triar la tonalitat menor –mi menor–, que és més fosca. Entre tots vam accentuar aquest to, amb la guitarra del José i el solo de trompeta de jazz, que també hi dona un toc diferent. Vam voler fer una versió més nostra.

—Teníeu més cançons de Màrius que no han cabut al disc?

—J. R. MADRID: Vam fer una primera selecció amb més temes dels que hi cabien i, per tant, en tenim que no són al disc. Però va arribar un moment que ens vam centrar en aquests nou poemes.

—E. ROVIRA: Vam anar bastant justos de temps.

—J. R. MADRID: L’enregistrament coincideix amb exàmens...

—E. ROVIRA: Som de Lleida, som fora estudiant, tots toquem en uns altres llocs i per quedar també era complicat.

—M. ABELLA: Ha estat un treball dur, però ha tingut bons fruits.

—E. ROVIRA: Entràvem a enregistrar el 2 de gener, i això vol dir que el dia de Nadal i la nit de Cap d'Any ens els havíem passat assajant.

—**Per què heu triat un format bàsic de veu, guitarra, baix i piano? Incorporeu la bateria en diverses cançons, però no en totes.**

—J. R. MADRID: A l'enregistrament vam comptar amb la col·laboració del bateria Ricard Grau, que toca amb el grup de jazz AfroBlue, que fan Latin, sobretot. Però ara s'hi ha incorporat i ve a totes les actuacions que fem. Som quatre, però als concerts sempre som cinc. Va combinant bateria i percussió i tan aviat toca el *cajón* com la pandereta, sempre que sigui adient. El disc s'enregistra en un estudi, però per als concerts s'han de produir les cançons d'una altra manera. Els directes han de ser diferents, i és bo que siguin diferents, per bé que cal mantenir l'aposta instrumental que s'ha fet al disc. Hi ha temes que tenen molta trempera perquè tenen baix, elèctrica i bateria. Aquesta trempera s'ha de conservar.

—**Això fa més viu el concert?**

—J. R. MADRID: Sí. Jo, de vegades, toco el baix, l'elèctrica i l'espanyola en una mateixa cançó.

—**Toqueu només el repertori del disc?**

—J. R. MADRID: No. Últimament fem tot el disc i hem recuperat cinc o sis cançons més, perquè surti un directe d'una hora i vint i molt més dinàmic. Com que hem hagut de refer aquestes peces perquè ara hi ha un membre més als directes, ens amplia el dinamisme. Ara hi

MARC MELGOSA

afegim poemes de Pere Rovira, de Joan Margarit...

—**Margarit us agrada molt, als músics.**

—E. ROVIRA: Sí, en fem "La perdíu jove", que ens agrada especialment. I també fem una versió d'una cançó de Víctor Bocanegra.

—**Teniu més projectes?**

—J. R. MADRID: Ara païm tot això, perquè la sortida del disc és molt recent. Però anem fent més temes de Màrius Torres.

—E. ROVIRA: Ara ens interessa fer molts concerts perquè ens agrada, ens dóna experiència i ens connecta a la vida real. És molt diferent enregistrar un disc que tocar davant la gent. És als directes quan t'adones d'allò que tens més bé i més malament.

—M. ABELLA: Als directes es crea aquesta màgia amb el públic, una atmosfera especial que no sents a l'estudi, i la música hi surt guanyant.

Alex Milian

Cines Babel

Vicente Sancho Tello, 10. · València

de **Benoît Jacquot**

Villa Amalia

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS :
4,40 € De dilluns a dijous
i 6€ cap de setmana.

(Cal acompanyar el justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
5,60€ de dilluns a dijous
excepte vespra de festiu i festius.

